

MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

26 Kasım 2025 S.87

Şiddetsiz Bir Dünyayı Kadınlar Kuracak

Fotoğraf: Fatoş Erdoğan

2025'in ilk gününden bugüne kadar -sadece- ülkemizde 410 kadın katledildi. İster 11. yargı paketine karşı bu sistemde var olmaya çalışan biri, ister yazın izinsiz günlerce çalışmak zorunda kalan bir turizm işçisi, isterse komik ücretlere mesleğini icra etmeye çalışırken bir yandan yaşamaya çalışan bir eğitimci olsun, bu topraklarda yaşayan her kadın şiddetsiz ve sömürsüz bir dünyayı tahayyül eder. Kadınların bugün dünyanın her yerinde 25 Kasım gününde verdiği mücadele, şiddetin ve sömürünün her türüne karşı verilen ortak bir savaştır.

Devamı 2. sayfada...

2

Editör

CHP'yi Parlatma Çabaları

4

Umut Çakır

Dilovası'ndan Washington'a
Bir Vahşet Köprüsü

7

Öldüren Düzeni
Yıkma İçin Örgütlen

10

Çavista Diyarından Mektuplar-1

12

Venezuela Emperyalizme
Boyun Eğmeyecek!

Şiddetsiz Bir Dünyayı Kadınlar Kuracak

Manşet

2025'in ilk gününden bugüne kadar -sadece- ülkemizde 410 kadın katledildi.

İster 11. yargı paketine karşı bu sistemde var olmaya çalışan biri, ister yazın izinsiz günlerce çalışmak zorunda kalan bir turizm işçisi, isterse komik ücretlere mesleğini icra etmeye çalışırken bir yandan yaşamaya çalışan bir eğitimci olsun, bu topraklarda yaşayan her kadın şiddetsiz ve sömürsüz bir dünyayı tahayyül eder.

Bu 25 Kasım'da Mirabel kardeşlerin katledilişinin üzerinden tam 65 yıl geçti. 25 Kasım, Dominik'te diktatör Rafael Trujillo rejimine karşı mücadele eden Patria, Minerva ve María Teresa Mirabel'in tecavüze uğrayıp katledildiği gündür. Direnişin sembolü haline gelen ve kadınların her 25 Kasım'da bulundukları her alanda isimlerini andıkları bu üç kız kardeşin öldürülüşü, uluslararası alanda kadına yönelik şiddetle mücadele gününün de başlangıcı kabul ediliyor.

Kadınların bugün dünyanın her yerinde 25 Kasım gününde verdiği mücadele, şiddetin ve sömürünün her türüne karşı verilen ortak bir savaştır. Mirabeller'in mirası; bugün bu topraklarda yasaklı sokaklara çıkan kadınlarda, Venezuela'da ABD işgaline ve saldırısına karşı komünlerinde örgütlenen kadınlarda, Filistin'de siyonizme karşı dövüşen kadınlarda, Rojava'da kurulan yeni yaşamı devam ettirmede ısrarlı kadınlarda yaşamaya devam ediyor. Bugün kadınlar dünyanın her yerinde aynı zamanda ataerkinin tüm kalıplarına meydan okuyor.

Mirabel kardeşlerin maruz kaldığı şiddet bizim topraklarımıza yabancı bir şiddet değil. Türkiye ve Kürdistanlı kadınların neredeyse her günü devlet şiddetiyle yüzyüze geçiyor. Karakoluyla, adliyesiyle, polisiyle, tüm bürokratik kurumlarıyla devlet kadınların karşısına, her seferinde saldırının dozunu biraz daha arttırarak çıkıyor. Tüm bu baskı ve saldırılara rağmen hiçbir kadın yıllardır büyüt-tüğü mevizilerden bir adım geri adım atmıyor.

Her günü kavgayla geçen kadınlar dünyanın her yerinde bu sene de sokaklarda, meydanlarda şiddetin karşısında birleşerek haykırdılar. Geçmişin mücadelesinden güç alan kadınlar, bugünün kavgasına umut oluyor. Dünyadaki tüm güzelliklerin yaşaması için *kendi güzelliğini feda eden* kadınların izinde, biz de bir kez daha haykırıyoruz; şiddeti de sömürüyü de tarihin çöplüğüne göndereceğiz!

CHP'yi Parlatma Çabaları

Editör

Dinci faşist iktidarın burjuva muhalefet üzerindeki baskısı arttıkça, sosyal reformist parti ve çevrelerin CHP'yi kirinden-pasından temizleyip parlatma, emekçi sınıfların önüne tekrar bir umut kaynağı olarak getirme çabaları yoğunlaşıyor.

Sınıf savaşında geline bu aşamadan sonra "seçim" denen şey bir daha düzenlenir mi, bilmiyoruz. Bu sorunun yanıtı, tekelci sermaye sınıfının ve emperyalist mali sermayenin planlarına bağlı olarak ortaya çıkacak. Ama artık şunu biliyoruz: **Dinci faşist iktidar "sandıkla gitmeyecek". Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin; en başta da Kürt halkının tüm temel, yaşamsal sorunlarının çözümü sokakta gerçekleşecek.** Daha açık ve daha net bir ifadeyle, kurtuluşun tek yolu, birleşik toplumsal devrimdir.

Ancak, gelişmeler bu yönde ilerledikçe, birleşik devrimin yolunu kesme çabaları da yoğunluk kazanıyor. Dinci faşist iktidar, en azından şimdilik, zor araçlarını yoğun biçimde kullanarak birleşik devrimin yolunu kesmeye çalışıyor. CHP ise, kendisini öne çıkararak ve yeni bir umut, bir kurtuluş odağı kılığına girerek aynı çabaya girişiyor.

Bu amaçla CHP, son olarak "Yeni bir düzen" vaadi içeren bir program taslağıyla ortaya çıktı. **"Yeni bir düzen"**, hiç şüphe yok, kapitalist sömürü düzeninden ve onun faşist siyasal yapısından bıkmış, ellerine geçen her fırsatta bu düzeni, bu iktidarı yıkmak istek ve özlemine ortaya koyan emekçi sınıfları, Kürt halkının yoksul kitlelerini aldatmak için ortaya atılmış bir kavramdır.

CHP'nin tarihinde kitleleri aldatmak için başvurduğu bu yöntemin bolca örneği var. Bunun en bilineni, Ecevit'in 70'li yıllarda, dağa taş yazdırdığı *"Halk iktidarını kuracağız"* ve *"Toprak işleyenin, su kullananın olacak"* biçimindeki sloganlarıydı. Şimdiki CHP'nin "Yeni Bir Düzen" vaadi, bu aldatmacanın güncellenmiş versiyonundan başka bir şey değil.

Burjuvaziyle uzlaşmayı, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri düzen içinde tutmayı değil, ama sömürü düzenini zora dayalı bir devrimle yıkmayı temel almış bir düşüncenin, CHP'nin bu tür sloganlarının aldatma amaçlı olduğunu anında fark etmesi zor değil. Fakat bunun koşulu, dediğimiz gibi, kapitalist sömürü düzenini zora dayalı bir devrimle yıkmayı temel amaç edinmiş olmak...

Sosyal reformist, sosyal-şoven ve liberal parti ve çevrelerde bu koşulun zerresi bile olmadığı için, bu çevreler CHP'nin emekçi sınıfları, yoksul kitleleri aldatma amaçlı vaad ve sloganlarını teşhir etme, gerçek içeriklerini ortaya koyup birleşik devrimin toplumsal güçlerini bu konuda aydınlatıp bilindirme yerine, bu konuda tek söz söylememeyi tercih ediyorlar. Bunun yerine, **CHP'nin kitleleri aldatmaya yönelik çabalarını bazen sessizlikle geçiştirerek, bazen olduğu gibi haber yaparak dolaylı yoldan, bazen de doğrudan destekliyorlar.**

Sosyal reformist ve sosyal şovenist partilerin, burjuva muhalefet partisi olarak CHP'yi destekledikleri, üstelik iddialı üslup ve militanca tavırla yaptıkları kendi tarihleriyle kanıtlanmış. İşte Sol Parti'den bir örnek:

CHP'nin eğer adına kılıf denirse, yeni kılıf altında, yani "Yeni Bir Düzen" vaadi içeren programla kitlelerin karşısına çıkması. Bu, bilimsel olarak kanıtlanabilir açık bir demagoji ve yalandır.

"28 Mayıs'ta içinde çetelerin, mafyaların, tarikatların, kadın düşmanlarıyla ülkenin bütün karanlık güçlerini barındıran bu rejime son vermek için Kemal Kılıçdaroğlu'nu destekleyeceğiz.¹"

Okurlarımıza linkini verdiğimiz videoyu izlemelerini salık veriyoruz. Konuşmayı yapan Sol Parti Başkanlar kurulu üyesi, kendi sözleriyle söyleyecek olursak, "çetelerin, mafyaların, tarikatların, kadın düşmanlarıyla ülkenin bütün karanlık güçlerini barındıran bu rejime son vermek için Kemal Kılıçdaroğlu'nu desteklemekle kalmayacaklarını, ama "SOL Parti olarak seçim güvenliği için örgütlü bir mücadeleyi hayata geçiriyoruz. İl il, okul okul, sandık sandık koruyacağımız oyları açıklıyoruz ve en az 2 milyon oyu korumayı"da taahhüt ettiklerini ilan ediyor. Bütün bu büyük sözlerin sonuçlarını biliyoruz. Üzerinde durmayacağız. Ancak sosyal reformist ve sosyal şovenist partilerin birleşik devrimin toplumsal güçlerini aldatma konusunda, CHP'den hiç de geri kalır yollarının olmadığına altını çizmeden geçmek olmaz. Aynı "Başkanlar Kurulu Üyesi" yukarda aktardığımız vaad ve güvenceleri vermeden iki yıl önce şöyle diyordu²:

"Bu ülke muhalefetin programıyla düze çıkamaz. Bu ülkenin her yerinde devrimciliği yükseltmeden bu ülke güneşe çıkaramaz... Bu yüzden kamucu, demokratik, devrimci bir cumhuriyeti kuracağız."

İşte böyle, ufukta seçimler henüz yok iken "bu ülke muhalefetin programıyla düze çıkamaz... Bu yüzden "kamucu, demokratik, devrimci bir cumhuriyeti kuracağız" diye işçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere, gençliğe, Kürt halkına söz ver; seçimler gelip kapıya dayanınca kitleleri ülkeyi düze çıkarmayacak dediğin muhalefete oy vermeye ça-

ğır. Yeri gelmişken Sol Parti'nin bu konuda yalnız olmadığını; örneğin, pek "komünist" TKP'nin de CHP ve Kılıçdaroğlu'nu "utana sıkıla değil, açıktan" yani utanmadan sıkılmadan destekleyeceklerini ilan ettiğini hatırlatalım³.

Ama burada konumuz sosyal reformist ve sosyal şovenist parti ve çevrelerin seçimlerde izledikleri politikalar değil. Konumuz, Burjuva parti olarak CHP'nin eğer adına kılıf denirse, yeni kılıf altında, yani "Yeni Bir Düzen" vaadi içeren programla kitlelerin karşısına çıkması. Bu, bilimsel olarak kanıtlanabilir açık bir demagoji ve yalandır. **CHP, bir burjuva partisi olarak -şimdilik muhalefette olması bir şey değiştirmez- kapitalist sömürü düzenini değiştirmek gibi ne bir amacı yoktur, olamaz da.** Bu parti, sınıf karakterine uygun olarak, burjuva sömürü düzenini toplumsal devrimden korumayı; sömürü düzenini, burjuva sınıf egemenliğini yaşatmayı amaç edinmiştir. Bir burjuva parti olarak, onun varlık nedeni de budur.

Kapitalist üretim ilişkilerine dayalı bir toplumda CHP, yönetime gelmesi durumunda, ne yoksulluğu, ne açlığı, ne işsizliği ne de yoksullar için yaşamı cehenneme çeviren başka herhangi bir kötülüğü yok edebilir, ortadan kaldıracaktır. Bunun basit ve hemen anlaşılabilir bir nedeni var. Çünkü burjuva toplumda, bütün kötülüklerin kaynağı siyasal iktidarlar değil, kapitalist üretim biçiminin kendisidir; üretim araçlarının, toprağın kapitalist özel mülkiyetidir.

Bütün kötülükler, buna bireysel suçlar, hırsızlıklar, cinayetler, soygunlar gibi, "adli vakalar" dediğimiz şeyler dahil. Sözü ettiğimiz toplum bozulmalardaki artış ya da azalmanın kapitalist düzenin bunalımının derinliğine bağlı olarak azalıp çoğal-

ması da bundandır. Siyasal yönetimlerin bunların üzerinde etkisi yok mu peki? Elbette var. Ama **siyasal yönetimler -günlük alışılmış biçimiyle "iktidarlar" diyelim- bütün kötülüklerin kaynağı değil ancak sonucu olabilirler.**

Kapitalist sömürü sisteminde ya da burjuva toplumda diyelim, bütün kötülüklerin kaynağının siyasal yönetim olduğu düşüncesi bir burjuva düşüncedir; düzeni proletaryanın, emekçi sınıfların, gençliğin saldırılarından korumayı; saldırıları düzen yerine değiştirilebilir yönetimlere yöneltme amaçlı düşüncedir.

Yaşadığımız yoksulluk, işsizlik, emekçi sınıflar üzerinde baskı ve terör, kadın cinayetleri dahil her türlü kötülük ancak burjuva sömürü düzeninin zora dayalı bir devrimle ortadan kaldırılması; burjuva iktidar yerine devrimci demokratik bir halk iktidarı kurulması ve bu iktidar üzerinden bütün büyük üretim araçlarının, toprağın toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi, bankalara, fabrikalara el konulmasıyla mümkündür.

Burada **kilit nokta, burjuva düzen ve burjuva iktidarın -güncel biçimiyle söylersek dinci faşist iktidarın- zora dayalı bir devrimle yıkılıp yerine devrimci demokratik bir halk iktidarının kurulmasıdır.** Bunun kilit önemde olmasının nedeni şudur: Sosyal reformist ve sosyal şovenist partiler de kitleleri aldatmak için "kamuculuk"u savunur görünüyorlar. Ama bu düzen içinde, iktidarın bir devrimle değiştirilmesinden söz etmeden; yani burjuvazi için kabul edilebilir biçimiyle savunurlar.

Sosyal reformist ve sosyal şovenist partiler, ellerindeki yayın ve propaganda araçlarını CHP'nin haber bültenlerine çevirmiş halde bu burjuva partiyi bir kez daha parlatmak için kolları sıvamış gibiler.

Leninistler, emekçi sınıfları, özellikle de gençliği bu burjuva kuyrukçuların çabalarına karşı uyanık tutmak için kesintisiz bir ideolojik mücadele yürütmelidir.

1 <https://youtu.be/X0u1KPO2HmA>

2 <https://www.birgun.net/haber/sol-parti-den-trabzon-mitingi-devrimci-demokratik-cumhuriyet-icin-birleselim-364936>

3 <https://www.birgun.net/haber/tkp-genel-sekreteri-kemal-okuyan-utana-sikila-degil-aciktan-soyluyoruz-kilicdaroglu-na-oy-verecegiz-428293>

Dilovası'ndan Washington'a Bir Vahşet Köprüsü

Umut Çakır

Yıllar boyu İŞKUR'dan 10 metre uzakta ruhsatsız çalışabilme ve muazzam ciro artışları gibi alışılmadık becerilerin perdesi aralandığında koyu ve engin bir karanlıkla karşılaşıyoruz.

Kocaeli Dilovası, mahalle içinde bir Kışletme 6 kadın işçinin ölümüyle sonuçlanan bir iş cinayeti ile adını duyurdu. Çalışanlar ya 18 yaş altı ya da 60 yaş üstü kadınlar, elbette üretim kayıt dışı. Ne sendika var ne sigorta, pek bilinmeyen bir marka adıyla muadillerine göre apaçık fahiş fiyattan internet üzerinden satış yapıyor. **Bir önceki yıla göre cirosu 60 kat artmış.**

Yıllar boyu İŞKUR'dan 10 metre uzakta ruhsatsız çalışabilme ve muazzam ciro artışları gibi alışılmadık becerilerin perdesi aralandığında koyu ve engin bir karanlıkla karşılaşıyoruz. Böyle felaketlerde artık rutin hale geldiği üzere, **firmanın hem yerel yöneticilerle hem de bakanlıklar düzeyinde iktidarla içli dışlı olması şaşırtmıyor**, tıpkı firma sahiplerinin geçmişte uyuşturucu pazarlaması ile suçlanmaları gibi.

Bu durumda ortaya çıkan felaket, dinci faşist iktidara özgü gibi sunulan bir mafyatik sömürü düzeniyle açıklamak en kolay olan, en kolay yutulan zokadır; zokayı yutan herkes, aynı kolaylıkla bugünün muhalif görünen tekелci düzen partilerine aklama tuzağına düşebilir. Oysa bu karanlık vahşet tablosu, dinci faşist iktidarla sınırlı kalmayan, emperyalist merkezleri içine alan ve tam ilhakı yaşayan bağımlı ülkelerin tekелci düzeninde bulunan bir "finans mimarisi" ile yakından alakalı. Öyle ki tekелci egemenlik ortadan kalkmadan, bu yapıya en sol ve halkçı geçinen partiler bile dokunamaz. Aksine bu mafyatik yapıyla tam işbirliği içinde olmak, düzenin tüm renkten partilerinin kaçınamayacağı bir görevdir.

Bu karanlık vahşet perdesini aralamak için Dilovası cinayeti ile hemen aynı günlerde gazete manşetlerine taşınan bu habere bakmak gerekiyor. **Manşet konuya doğrudan giriş niteliğinde: "Mafya düzeninde Türkiye 10. sırada"...**

Sıralamayı yapan araştırma grubu pek çok endeksi bir araya getirip, ülkeleri mafyatik düzen sıralamasına yerleştirmiş. Örneğin kullanılan endekslerden birisi, emperyalist mali oligarşinin tam ilhakının önünü temizlemek için bolca empoze ettiği **"kamu malları üzerinde zımnet"** gibi bir sıralamayı esas alıyor ve bu kritere göre, askeri cuntanın ekonomiyi kontrol altında tutup iş birlikçileri kapı dışarı eden Myanmar, listenin bir numarası. Bir başka endeks, **"terörün finansmanı"** yani Pentagon'un en sevdiği savaş gerekçesi ve Hizbullah sayesinde Lübnan, listenin en üst sırasına yerleştirilmiş. Uluslararası rakip tekeller tarafından maden ve petrol sahaları fiilen işgal edilmiş özel ordu ve çetelerce korunan Demokratik Kongo ve Nijerya da, ilk 10'daki sıralamada yerlerini almışlar.

Emperyalist ülkelerin yoksul ülkeleri suçlamak için sıkça kullandığı bu empoze edilmiş kriterler bir yana konulursa, listede küresel emperyalist düzenin mafyatik yapısını deşifre eden 3 ülke öne çıkmış oluyor: **Kolombiya Meksika ve Türkiye... Uyuşturucu kartelleri için üç cehennem... Ve emek için de üç cehennem...**

Larry Allen, "Keseden Bankaya Tezgâhtan Borsaya" isimli kitabında dikkat çekici bir tespit yapar: **"ABD'nin**

ihraç ettiği mallar listesinin başında, daima 100 dolarlık banknotlar yer alır" (Aktaran Setenay Berdan, Kapitalizmin Sonu, s. 250) Banknotların "kaynağı belirsiz para" olarak 1980'lerde Latin Amerika'da, 90'larda Rusya'ya ortaya çıkışını işler ve sonunda ucu Washington'a uzanan dehşet verici trafiğin ardındaki gerçek ilişkileri şu sözlerle de şifre eder: **"Para çıkışı Amerikan vatandaşları ve diğer ülke vatandaşları arasında bir karaborsa ya da yasa dışı ticari ilişkilerin varlığına işaret etse de, Amerika hazinesi için göz ardı edilemeyecek bir avantajı da barındırır. Amerikan hazinesi piyasaya sunulan ve yabancı yatırımların finansal varlık olarak ellerinde tutmayı tercih ettikleri 100 dolarlık banknotlardan sıfır faizle borç almış olur"** (age. s. 251). Pişkinlik ve ikiye yüz lülüğün korkunç karışımı içindeki Allen, **100 dolarlık banknotları nakit olarak çantalarında taşımayı "tercih edilen yabancı yatırımcıların" aslında kara para trafiğine yön veren uyuşturucu kartelleri olduğunu** okuyucusundan gizleyemez.

Kolombiya, ABD'nin bu kıtadaki karşı devrim üssü olma özelliğinin yanı sıra, L. Allen'in açıkladığı gibi, ABD hazinesinin açıklarını kapatmak gibi özgün bir rolü de üstlenmiştir. **Dünyada fiyatı dolar üzerinden belirlenen ve bu sayede dolara "dünya rezervi" özelliği kazandıran 3 önemli meta şunlardır: Doğalgaz, petrol ve uyuşturucu.** Özellikle üçüncüsü, dolar banknotların nakit biçiminde akış yönünde damgasını vurur ve bu üç meta, uluslararası karteller tarafından paylaşılan ve

Adı sanı duyulmayan bir parfümün fahiş fiyattan internette satışı yapılırken, bu parfümü üreten emekçilerin neden özenle seçildiğini, nasıl aşırı ve kayıt dışı çalıştırıldığının özeti, Washington'dan Dilovası'na uzanan bu karanlık köprü'nün özetidir.

rekabete karşı korunan bir piyasaya sahiptir.

Peki ama ABD cari açığını kapatmak için neden kendi bastığı banknotu kara para haline getirir? İki nedeni var: Birincisini Allen açıklar, kaynağı belirsiz "net hata noksan" kaleminde hazineye dönen para, diğerlerinden farklı olarak sıfır faizli borç kalemidir. İkincisi uyuşturucu ve diğer insanlık dışı ticaretin yarattığı muazzam kâr oranıdır. Bu hesaplama göre bu oran %6000'dir. Yani, basılan her 100 dolarlık banknot kara para olarak 600 bin dolarlık borç servisini harekete geçirir.

Bu inanılmaz kâr oranlarını korumanın önde gelen koşulu, çok daha azı için birbirinin gözünü oymaya hazır sermaye gruplarının bu alana hücum etmesini önlemektir. Bu görev, adliye ve polis teşkilatlarına düşer. Bir ucu Washington'daki hazine ve FED'e, diğer ucu bağımlı ülkelerin Merkez Bankası ve hazine kasalarına çıkan otoyolun istenmeyen yolcuları, onlarca yıllık ağır hapisle cezalandırılır. Bu açıdan **dünyanın bütün narkotik şubeleri, merkez bankalarının "net hata noksan" kaleminde toplanan kara para trafiğinin kayıt ve denetim elemanları gibi çalışırlar.**

Geçen yüzyılın son çeyreğinde Kolombiya, ABD için bu kara para trafiğinin kaynak noktası işlevini gördü. Fakat 2001 NASDAQ çöküşüyle ABD-FED, muazzam miktarlarda para basmak zorunda kalınca, Kolombiya bu yükü tek başına kaldıramadı. Her şeyden önce, Kolombiya uyuşturucu kartellerinin eline bırakılamayacak denli bir büyük bir para vardı orta yerde. Yani yönetim daha organize olmalıydı. Aynı yıl ABD kendi açısından 3. Dünya Savaşı'nı başlattığında, **işgal edileceklerin liste başında Afganistan olmasının çok güçlü bir nedeni vardı: Uçsuz bucaksız Afyon tarlalarını tekeline almak.** Böylece Afganistan, sonraki 15 yıl boyunca dünya uyuşturucu trafiğini %90'ının kaynak noktası haline geldi. **Üstelik kaynakta suyun başını tutan uyuşturucu kartelleri değil, NATO idi.** Bölgenin uluslararası Bagram Havalimanından kalkan uçakların güzergahı, bu trafiğin akış yönünü oluşturdu. Coğrafi yakınlığı ile Ukrayna ve Türkiye, tüm Avrupa pazarının toptancıları olarak öne çıktılar. Meksika ise Amerika kıtasının muazzam uyuşturucu pazarının kontrol noktası haline geldi.

Yakın zamana dek, kara parayı aklama işlemleri, temizlenecek miktar yükseldikçe masrafları da katlayan bir dizi girişimi gerektiriyordu. Yeterince büyük bir kumarhane, şatafatlı oteller, bir futbol kulübü satın almak ya da bir araba kiralama zinciri kurmak gibi.

Geçen 10 yılda bu manzara iki noktada değişime uğradı. Birincisi sentetik uyuşturucunun önemli bir pazar payını ele geçirmesi. Böylece koka ve afyon ekimine bağlı coğrafi tekel kırılmış oldu. **Basit atölyelerde bile üretilebilen sentetik uyuşturucu, kartellerin %6000'e varan kâr oranlarını aşağıya çekti.**

ABD astarı yüzünden pahalı gelmeye başladığından, Afganistan'ın uçsuz bucaksız Afyon tarlalarını neredeyse bir gecede terk etti.

Bir başka gelişme, kara para aklama operasyonlarının ucuzlaması, kolaylaşıp yaygınlaşması oldu. İnternet üzerinden satışlar, kripto para piyasaları, sanal kumar ve bahis çeteleri artık çocukların bile kolayca dahil olabildikleri borsa spekülasyonları ve benzeri bu iki gelişme, %6000'den epey aşağı yuvarlanan kârları, bu kez hızlanan sirkülasyonla telafi etme imkanı doğurdu. Düşen kârları, simülasyonu hızlandırarak telafi yolu, kara para trafiğinin içinde yer alan işletmelerdeki koşulları olağanüstü ağırlaştırdı.

İşte, adı sanı duyulmayan bir parfümün fahiş fiyattan internette satışı yapılırken, bu parfümü üreten emekçilerin neden özenle seçildiğini, nasıl aşırı ve kayıt dışı çalıştırıldığının özeti, Washington'dan Dilovası'na uzanan bu karanlık köprü'nün özetidir. Dinci faşizm, cari açığı dengelemek için, her sene ortalama 10-15 milyar dolarlık "net hata noksan" kalemine ihtiyaç duyuyor ve tam ilhakı yürüten emperyalist kapitalist düzen içinde kaldıkça, başka herhangi bir partinin iktidarı bu ihtiyacı değiştirmez, onu karşılama yöntemini de. Çünkü bu mafyatik trafik, buraya özgü değil, küresel ölçekte.

Dilovası katilleri, bu ihtiyacı karşılayan ağda yer alan binlerce aktörden sadece birisi. Daha büyük aktörler çoktan holdingleştiler. Bu ağda yer alan işletmelerde kara para aklama kapasitesi gerçek maliyetler ile açıklanan ciro arasındaki farka dayanır. Yüksek sirkülasyon hedefi ve aklıma operasyonuna katılan aktör-

lerin rekabetinin yoğunluğu, bu gibi şirketlerde maliyeti en aza indirme yarışı başlatmıştır Bu yüzden **kendi haklarını koruma konusunda en zayıf halkayı temsil eden emekçiler, 18 yaş altı ve 60 yaş üstü kadınlar, fahiş fiyata satıldığı ilan edilecek ürünleri üretmek üzere seçilirler.** Bu yaş grubu kadın emekçiler, genelde evin geçimini sağlayan erkeklerle ek olarak ekonomik kriz yüzünden evlerinden çıkıp çalışmak zorunda kalırlar. Asıl hedefleri, "geçimini sağlayan erkeğe ek gelir" olduğu için, kendilerini geçici işçi sayarlar. Bu "geçicilik" ikliminde olağanüstü ucuz emek çok daha kolay elde edilir.

Devrimci proletarya açısından, Dilovası'ndan Washington'a uzanan bu köprü, "kriminal" bir sorun değildir. Bu vahşet köprüsü, emeğin koşullarını "sıfır" noktasına itelemenin manivelalarından biridir. Cari açık yükseldikçe, kara para sirkülasyonu yoğunlaşır, bu sirkülasyon giderek daha fazla kayıt dışı üretim alanları yaratır. Hem üretim alanında, hem onun dışında -yani sermaye ile iç içe geçen mafya gruplarıyla- emek iki kez baskı cenderesine sokulur.

Bu karanlık perdeyi yırtmanın yolu, tek tek ya da toplu, bu mafyatik bozuntulara karşı savaş açmak değildir, onlar gider başkaları gelir. Çünkü onlar olduğu için kara para trafiği yoktur, bu trafik olduğu için onlar vardır. **Bu karanlık yapı, tekelci düzenin ayrılmaz bir parçasıdır.** Onu topyekûn havaya uçurmayı hedeflemeyen, önünde sonunda onun bir parçası olur. Bu gerçek, her fırsatta "sermaye dostu" olduğunu ilan eden, ama sol reformizmin "toplumsal muhalefet" çatısında saydıkları CHP için, en az dinci faşizm kadar geçerlidir.

Sağlık Emekçileri Mücadeleyi Bırakmıyor

Özel Okmeydanı Hastanesi'nde 10 Kasım'dan bu yana gasp edilen hakları için mücadele eden sağlık emekçileri, çok sayıda sendika, emek ve meslek örgütlerinin katılımıyla 22 Kasım günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, Özel Okmeydanı Hastanesi emekçilerinin gasp edilen haklarının ödenmesi için açıklaması yaptı. Basın açıklamasına sendika, demokratik kitle örgütleri, siyasi partilerden çok sayıda kişi ve DEM Parti İstanbul Milletvekili Kezban Konukçu destek verdi.

Eylemde ilk sözü alan DEM Parti Milletvekili Kezban Konukçu, ülkenin dört bir yanında işçilerin eylemleri direnişleri olduğunu belirterek, iktidarın emekçilere düşük ücret ve ağır çalışma koşulları dayattığını söyledi.

Basın açıklamasını Özel Okmeydanı Hastanesi emekçilerinden Uğur Balık okudu.

Özel Okmeydanı Hastanesi emekçileri olarak desteğe gelen, seslerini duyuran herkese teşekkür ederken sitem ettikleri kurum ve kişiler de bulunduğunu belirten Balık, ilk olarak maruz kaldıkları hukuksuzlukla ilgili Adalet Bakanlığı'na bilgi verdiklerini, sorunlarını dinleyerek geri dönüş taahhüdünde bulunduğunu söyleyerek "Taahhüdün ardından Adalet Bakanlığı sırta kadem bastı" dedi.

Şafak Grubundan alacaklı olan hemen yanı başlarındaki milletvekilinin ise yanlarında görünmekten imti-

na ettiğini gördüklerini belirten Balık, bu tür durumlarla karşılaşmış olmak-tan üzüntü duyduklarını söyledi.

Balık, medya ve haber kanallarının bazılarının ise burada çekim yapıp dışardan müdahaleye maruz kalarak yayın yapmadıklarını ve Şafak Grubu yetkilileri tarafından baskı gördüklerini öğrendiklerini aktardı. Bazı çalışanların kendilerince haklı nedenlerden dolayı "kesintili ve kısıtlı" ödemeleri kabul ettiklerini, taleplerinde ilk günden beri ısrar eden emekçiler olarak basın açıklaması yaptıklarını da hatırlattı ve Şafak Grubu Aile Hastanesi ile Meva Hastanesiyle Universalis Ecza Deposu sahipleri olan Can Berker Öztürk ile Seçim Öztürk'e alacakları için süre tanıdıklarını, ancak onların anlaşmak yerine, süreci muğlaklaştırıp zamana yayma çabasına girdiklerini vurguladı.

Sağlık emekçisi ve çalışanlarına "para yok" diye yapan Şafak Grubu-Aile Hastanesi ve Meva Hastanesiyle Universalis Ecza Deposu sahiplerinin milyon liralara nerelerde tatil yaparak harcadığını bildiklerini belirten Balık,

sağlık çalışanlarına "para yok" diyerek İstanbul Gençlik Spor ve İstanbul Yurdum Spor Kulüplerine sponsor olduklarını da bildiklerini söyledi.

"Çalışan her bir arkadaşımızın hak ettiği maaş, fazla mesai kıdem ve ihbar tazminatları son kadar tam ve eksiksiz olarak alacağız" diyen Balık, kurgu ve senaryo ile hastaneyi devretmek ya da devralmak isteyenlere de seslenerek, hangi sağlık grubu satmaya veya almaya kalkarsa kalksın haklarını alıncaya kadar kapılarının önünden ayrılmayacaklarını söyledi.

Özel Okmeydanı Hastanesi emekçileri olarak yaptıkları işi sevdiklerini ve direnişlerinin özünde sevgi olduğunu ifade ederek basın emekçileri ve kamuoyunun desteklerini beklediklerini söyleyen sağlık emekçileri 23 Kasım pazartesi günü, ödenmeyen maaş, fazla mesai, nöbet alacakları ile birlikte kıdem ve ihbar tazminatları için Beyoğlu İlçe Sağlık Müdürlüğü ile bir görüşme gerçekleştirdi. Ardından 25 Kasım salı günü de Ankara'da TBMM'deki siyasi parti grup temsilcileriyle görüşme yaptılar.

Swatch Group İşçileri Grevde

Swatch Group Türkiye mağazalarında çalışan işçiler, toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine 10 Kasım günü 15 mağazada greve çıktı.

Türk-İş'e bağlı Koop-İş Sendikası, Swatch Group yetkililerinin enflasyonun altında ücret teklif etmesinden dolayı TİS müzakere sürecinin tıkan-diğini belirterek Swatch Group'un ücret zamlarını ve ikramiye oranlarını enflasyonun bile altında teklif ettiğini, dolayısıyla toplu sözleşme masasında anlaşma sağlayamadıkları için ve greve çıkıldığını belirtti.

İsviçre merkezli Swatch Group Türkiye mağazalarında çalışan işçiler, ücret ve ikramiye konusunda anlaşma sağlanamaması üzerine grevde.

İstanbul, Ankara ve Antalya'da 15 mağazası bulunan şirkette, Koop-İş Sendikası örgütlü. Türkiye'de bulunan Swatch Group mağazalarının tümünde işçilerin grevde olduğunu ifade eden Koop-İş, işçiler hakkını alana dek grevi sürdüreceklerini belirtti.

Swatch Group ile anlaşma sağlanamamasının nedenleri ise;

-Swatch Group'un mevcut sözleşmenin yürürlükteki tarihini geriye doğru götürmek istememesi

- İşçilerin geriye dönük ücret zammına dair hak kaybı oluşması
- Ücret zamlarının enflasyonun bile altında teklif edilmesi
- İkramiye oranlarının yine aynı şekilde enflasyonun altında teklif edilmesi

İşçilerin yüzde yüze yakınının greve katıldığını belirten Koop-İş Sendikası, mağazalara İŞKUR'dan gelen yani aslında olarak grev kırıcı olanlar bulunduğunu dışındaki herkes greve katıldığını belirtti.

Plazada, merkezde ve mağazalarda çalışanlar için farklı ücret önerisinde bulunduğunu fakat eşitlik ilkesi gereği kabul etmediklerini ifade eden sendika, Swatch Group yetkililerine hazırladıkları taslak metnini yolladıklarını, şirketin işçiler için farklı maaşlar önermesinden sonra grev kararı aldıklarını belirtti.

İşçiler, sabah mesai saatinde mağazaya gidip akşam 18.00'e kadar kapıda bekliyorlar. Grev nedeniyle bütün mağazalarda satışlar durdu. İşçiler geçinebilecekleri bir ücrette anlaşma sağlanıncaya kadar grevi sürdüreceklerini belirtiyor.

Öldüren Düzeni Yıkma İçin Örgütlen

Eskişehir’de Emekçi Kadınlar “Evde, İşte, Sokakta Kadın Cinayetlerine Karşı İsyandayız!” diyerek Anadolu önünde bulundu.

Katledildiği, şiddete uğradığı kampüslerden

“Kadın cinayetleri politiktir

Geceleri de, sokakları da, meydanları da terk etmiyoruz.

Kadınlar Devrimle Özgürleşecek” sloganlarını haykırdı.

Anadolu Üniversitesi önünden Espark Bağlar Kapısı önüne yürüyüşe geçen Emekçi Kadınlar:

“Bugün, 65 yıl önce Mirabel Kardeşlerin yaktığı isyan ateşinin mirasçıları olarak 25 Kasım’da bir aradayız. Hayatın her alanında var olmak için mücadele ediyoruz.

En güvenli saydığımız evlerimizde ve kampüslerimizde bile güvende değiliz. Sistem bizi var olduğumuz her alanda sömürüyor, öldürüyor, nesneleştiriyor.

Varlığımızın politika olduğu bu zamanda sesleniyoruz: Dinci faşist iktidara da erkek egemen sisteme de karşı mücadelemiz bugün başlamadı ve bugün bitmeyecek!

Fabrikalarda, evlerde katledilen kadınlar isyanımızdır. Açlık sınırında yaşamaya mecbur bırakılan emekçi kadınlar öfkemizdir.

Özgürleşmenin yolunun devrimden geçeceğini biliyoruz. Sesimiz her gün daha yüksek çıkıyor çünkü biliyoruz ki 65 yıl önce yakılan isyan ateşi her geçen gün büyüyor.

Bu öldüren düzeni yıkmak için tüm kadınları örgütlenmeye ve mücadelemizi büyütme çağırıyoruz!” dedi.

Emekçi Kadınlar, birleşeni olduğu Eskişehir Demokratik Kadın Platformu’nun çağrısıyla her 25 Kasım’da olduğu gibi bu senede “Şiddete, Yok-

sulluğa, Ayrımcılığa Karşı Kadınların Güvencesi Mücadele!” demek için Espark Bağlar Kapısı önünde bulundu.

Bağlar durağından başlayan yürüyüş, Adalar bölgesinde sona erdi. Yüzlerce kadının katıldığı yürüyüşte, kadınlar haklarını savunmak ve şiddete dikkat çekmek amacıyla bir araya geldi. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atıldı. Yürüyüşün ardından Eskişehir Demokratik Kadın Platformu adına Sibel Koca Gündüz basın açıklaması yaptı. Gündüz, Mirabal Kardeşlerin mücadelesine değinerek, “Bugün, ‘Kelebeklerin mirası’nı ve kadına yönelik şiddete karşı örgütlü mücadelemizin 60 yılı aşan belleğini alanlara taşıyoruz” dedi. Açıklamada iktidarın kadınlara yönelik politikaları eleştirildi: “İktidar, kadına yönelik şiddeti durduracak politikaları üretmek yerine 2025 yılını ‘Aile Yılı’ ilan ederek kadınları aileye kul, sermayeye köle yapmak istiyor. Kadınların sahip olduğu her hak hedefe konulmak isteniyor” ifadeleri kullanıldı. Gündüz, 2025’in ilk 10 ayında 317 kadının erkekler tarafından öldürüldüğünü, 241’inin kadın cinayeti, 76’sının ise şüpheli ölüm olarak kayda geçtiğini belirtti. Kadın cinayetlerinin politik

bir mesele olduğunu vurgulayan Gündüz, cinsiyetçi yargı uygulamalarının failleri koruduğunu ve cezasızlığı beslediğini söyledi. Ayrıca iş yaşamında kadınların karşılaştığı sömürüye de dikkat çekildi. “Kadınlar tarımda, fabrikalarda sigortasız ve düşük ücretlerle çalışırken, ev içi emeğin yükü altında eziliyor. Dilovası’nda yaşanan iş cinayetleri, sermayenin büyümesinin kadın ve çocuk katliamlarına dönüşebileceğini gösteriyor” denildi.

2026 bütçesinin kadınların güçlendirilmesi açısından yetersiz olduğuna da vurgu yapıldı: “Kadının güçlendirilmesi için ayrılan pay, aileye ayrılan miktarın çok altında. Bu bütçe, kadınların yoksulluğunu ve şiddeti artırıyor.”

Gündüz, çocuk haklarına da değinerek, mesleki eğitim adı altında çocukların iş yaşamına zorlanması ve denetimsiz iş ortamlarının risk oluşturduğunu belirtti.

Açıklama, kadınların eşit, özgür ve şiddetsiz bir yaşam talebiyle sona erdi:

“Yaşamak istiyoruz. Özgür yaşamak istiyoruz. Eşit yaşamak istiyoruz. Ve biliyoruz: Birlikte güçlüyüz.”

İstanbul'da 25 Kasım Kadın Platformu'nun çağrısıyla binlerce kadın, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde Taksim Tünel Meydanı'nda renge renk dövizleri, sloganları, zılgıtları, isyanlarıyla bir araya geldi.

Kadınlar saat 19.30'a çağrı yapılmasına rağmen 18.00'den itibaren dövizleriyle alanda toplanmaya ve sloganlarını haykırmaya başladı.

"Aile, Ahlak Dediniz Sömürdünüz, Katlettiniz! Erkek Devlet Şiddetine Karşı Kadınlar İsyanda!" pankartı açılan eylemde kadın işçiler, Rojava'da, Filistin'de mücadele eden kadınlar selamlandı.

Kadınlar uzun süre Tünel Meydanı'nda sloganlarını haykırdıktan sonra İstiklâl Caddesi'nde yürüyüşe geçti. Kumbaracı Yokuşu'nun başına kadar yürüyen kadınlar, basın açıklamasını burada yaptılar.

Basın metninin Kürtçesini, Hanım Rojbin Özmen, Türkçesini ise Çiğdem Atay ve Melike Tahmaz okudu.

"Bu Erkek Egemen Düzeni Alaşağı Edeceğiz!" diyen kadınlar, "Hayal ettiğimiz hayatı yaşama isteğimizden hiç vazgeçmedik. Birbirimizden, mücadelemizden, eşit ve özgür yaşama arzumuzdan güç aldık. Biz kadınlar ve LGBTİ+'lar kararlıyız; bu erkek egemen düzeni alaşağı edeceğiz!" diyerek kadınların kararlılığını dile getirdi.

İktidarın "Kutsal aile" adı altında kadınların hayatını, emeğini, bedenini denetim altına almaya çalıştığını, bu politikaların erkek şiddetini, kadın yoksulluğunu ve

eşitsizliği büyüttüğünü söyleyen Çiğdem Atay, "Kadınlar evde hem bakıma ihtiyacı olan çocuklara, hasta ve yaşlılara hem de bakıma ihtiyacı olmayan erkeklere bakıyor. Temizlik, yemek, çamaşır, alışveriş... tüm işleri tek başına üstleniyor. Ev içi emeğin yükü yetmezmiş gibi kadınlar düşük ücrete, en güvencesiz, kayıt dışı işlerde çalışmak zorunda bırakılıyor, çalışırken öldürülüyor" diyerek Dilovası'nda 6 kadın işçinin katledildiğini çünkü kadınların hayatlarının harcanabilir görüldüğüne işaret etti.

Atay "Bizi aile diyerek şiddete, yoksulluğa; emeğimizin ve bedenimizin sömürüldüğü bir hapishaneye mahkum etmeye çalışıyorlar. Şiddet de yoksulluk da kader değil! Aileniz batsın! Biz yaşayacağız!" diyerek kadınların isyanını dile getirdi.

Her yıl yüzlerce kadının koruma kararlarına rağmen, çoğunlukla en yakını olan erkekler; babaları, kocaları, erkek kardeşleri, oğulları tarafından katledildiğini, erkeklerin koruma kararlarını ihlal ettiğini fakat bir ceza ile karşılaşmadığını belirten Atay "Ve artık kadın cinayetleri kadar 'şüpheli kadın ölümleri'ni de konuşuyoruz. Yüzlerce kadının ölümü 'intihar' ya da 'şüpheli' denilerek karartılıyor. Gülistan Doku'ya ne oldu? Nadira'nın, Hande'nin, Dina'nın, Rojin'in, Rabia Naz'ın, Narin'in ölümü neden aydınlatılmıyor?" diye sordu.

Kadınlara öldürülmek ya hayatta kaldığı için cezalandırılmak dışında seçenek bırakılmadığını söyleyen Atay, "Kadınlar sadece hayatlarına sahip çıkmak istedikleri için ağır cezalara mahkum ediliyor. Fail erkekler, takım elbise giyip 'pişmanım' dedikleri için indirim alırken; kadınlar hayatta kalmayı başardıkları için cezalandırılıyor. Bu adalet değildir;

açıkça erkek devlet düzeninin işleyişidir. Biz erkek adalet değil gerçek adalet istiyoruz!

Devletin kadınların eylemlerine yönelik saldırılarına da değinen Atay, İstanbul 25 Kasım eylemine katılıp gözaltına alınan 168 kadına dava açıldığını belirterek, tüm kadınları 8 Ocak'ta görülecek davayı takip etmeye çağırdı.

Hangi coğrafyada olursa olsun kadınların, LGBTİ+'ların ve kız çocuklarının savaş politikalarının ilk hedefi olduğunu, barışın sadece silahların susması değil, hakikatin açığa çıkması, kayıpların bulunması, failerin yargılanması, siyasetin suç olmaktan çıkması, muhaliflerin cezaevine atılmaması, siyasi tutsakların serbest bırakılması, kayyumların son bulması, anadilin özgürce konuşulması demek olduğunu söyleyen Atay "Yaşamımıza, emeğimize, kimliğimize, özgürlüğümüze sahip çıkıyoruz. Hiçbir yasa, hiçbir saldırı bizi durduramayacak. Aile dediniz, ahlak dediniz; sömürdünüz, katlettiniz. Hayatlarımız için, özgürlüğümüz için, eşitlik için, birbirimiz için, bir kişi daha eksilmemek için... Erkek devlet şiddetine karşı bir aradayız. Mücadeleye devam edeceğiz" diyerek tamamladı sözlerini.

Basın açıklamasının ardından kadınlar dağılırken polis, 14 kadını gözaltına aldı. Kadınların ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakılacağı öğrenildi.

İzmir'de İzmir Kadın Platformu'nun çağrısıyla binlerce kadın 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü kapsamında Alsancak Penguen Kitapevi önünde toplanarak Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önüne yürüdü. Yürüyüş esnasında sık sık "Kadın Cinayetleri Politikadır", "Kadın Devrim Özgürlük", "Rojava'dan Gazze'ye Direnen Kadınlara Bin Selam", "Tutsak Kadınlar Onurumuzdur", "Jin Şores Azadî", "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır", "Trans Cinayetleri Politikadır", "Kadınlara Sözümüz Devrim Olacak" sloganları atıldı. Taksim'de polis ablulasına alınan kadınlara selam gönderilerek "Taksim'de Dövüşen Kadınlara Bin Selam" sloganı atıldı. Yine yürüyüş boyunca katledilen kadınların isimleri okunarak "Yaşıyor" denildi. Emekçi Kadınlar(EKA)'nın da dövizleriyle katıldığı eylem Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan basın açıklamasının ardından çekilen halaylarla sona erdi.

25 Kasım'da Hataylı kadınlar, şiddete karşı seslerini duyurmak için bir araya geldi.

Akşam saat 17.30'da başlayan yürüyüş, Necmi Asfuroğlu Anadolu Lisesi önünde yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

Deprem yaralarını sarmaya çalışan Antakyalı kadınlar, aynı zamanda artan şiddetle baş etmek ve dayanışmayı büyütmek için her 25 Kasım'da olduğu gibi bu sene de sokaklardaydı!

Tutsak Edilemeyen Devrimci Kadınlar İçin

Emekçi Kadınlar (EKA), 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Karşı Uluslararası Mücadele Günü öncesinde "Tutsak Edilemeyen Devrimci Kadınlar" konulu bir etkinlik düzenledi. 23 Kasım günü

Okmeydanı'nda bulunan Munzur Çevre Derneği'nde gerçekleşen etkinlikte zindanlarda hapsedilen devrimci kadınlara yönelik devlet şiddetini ve kadınların mücadelesini konuşuldu.

Etkinlikte tutsaklığı deneyimleyen, tutsak takımı ya da görüşçüsü olan kadınların da aralarında bulunduğu çok sayıda kadın katıldı.

ÇHD Hapishaneler Komisyonu'ndan avukat Balım İdil Deniz, daha önce tutsaklık yaşayan gazeteciler Reyhan Hacıoğlu, Esra Solin Dal ve Serpil Ünal, Dünya Kadın Konferansı sözcüsü ve Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel, Av. Seher Dursun, daha önce tutsaklık yaşamış ve tutsaklarla dayanışma mücadelesinde yer alan Fatma Yıldırım ve devrimci kadın tutsakların görüşüne giden kadınlar ard arda söz aldı.

Kadınlar etkinliği devrimci kadın tutsaklara gönderilmek üzere kartlar yazarak sonlandırdı.

Çavista Diyarından Mektuplar-1

-/-

Daha bir ay önce Venezuela, Karakas'taydık. Dünya Antiemperyalist Platformu üyesi olarak bir dizi uluslararası toplantıya katılmak üzere gelmiştik. Mücadele Birliği Platformu olarak hem DAP toplantılarına, hem Venezuela komünlerinin toplantılarına katıldık. Bileşenimiz Emekçi Kadınlar (EKA) Dünya Antiemperyalist Kadın Platformu'nun kurucuları arasında yerini aldı. Kısa ama çok yoğun bir dönem oldu bizim için.

Henüz yoldaşlarımız bu yoğun dönemin yorgunluğunu atamamıştı ki, ikinci bir davet aldık Karakas'tan. Komünler'in ulusal toplantısı gerçekleştirilecekti. Bu toplantılarda geniş katılımlı bir halk oylaması gerçekleştirilecek. Taban demokrasisi işletilecek. 10 binin üzerinde proje oylanacak, 7 büyük dönüşüm için tartışmalar ve oylamalar yapılacaktır. "Bu bir oylama değil, yönetimdir" görüşü dile getiriliyor. Halkın doğrudan yönetimi ele alması, doğrudan kendisinin karar vermesi süreci. Burjuvaların "temsili demokrasi" dedikleri şeye bir o kadar uzak.

Süreci görmemiz, gözlemlememiz, gördüklerimizi basın olarak aktarmamız için davet ediliyorduk. Büyük bir memnuniyetle kabul ettik daveti. Sırt çantamızı omuzlayıp yine düştük yola.

Uzun, gerçekten uzun bir yolculuktan sonra indik Karakas'a. Sıfırın altında sıcaklardan 30 derecelik bir hava durumuyla karşılaşmanın yadırgatıcılığı dışında her şey normal. Uçaktan çıkıp havalimanına girdiğimizde karşıladı bizi gencecik yoldaşlar. Etkinlik, komünler tarafından organize ediliyor. Karşılayan gençler de komünlerin organizasyonundan. Uçakta farkında değildik, ama anlıyoruz ki Fransa'dan ve İspanya'dan

Mücadele Birliği Platformu olarak hem DAP toplantılarına, hem Venezuela komünlerinin toplantılarına katıldık. Bileşenimiz Emekçi Kadınlar (EKA) Dünya Antiemperyalist Kadın Platformu'nun kurucuları arasında yerini aldı. Kısa ama çok yoğun bir dönem oldu bizim için.

gelen basın delegeleriyle birlikte yolculuk yapıyorduk!

Genç mihmandarlarımızın ardına dizildik. Karakas havalimanı küçük. Bir çırpıda pasaport kontrolü bölümüne vardık. Epey kalabalık. Ama o kuyruğa girmiyoruz. Bizi "diplomatik" yazan bölüme alıyorlar. Diğer delegasyonu bilemiyoruz ama, benim için tam bir şaşkınlık verici durum. Devrimci basın olarak bugüne kadar polis copu, gaz bombası, sabahın kör karanlıklarında ev baskınları, gözaltı ve tutuklamalar, bitmek tükenmek bilmeyen yargılamalar düşmüş payımıza. Devrimcilik, haliyle devrimci basın, zorlu bir mücadele demektir. Kelimenin gerçek anlamında kelle koltuk bir yaşamdır. Ama burada, yarı diplomat muamelesi görüyoruz. Pasaportlarımıza hızla damga vuruyorlar. Geçiyoruz.

Dışarıda eski bir otobüs bekliyor bizi. Önde güvenlik sanıyorum, üç kişi var. Sonra anlıyorum ki bunlar milis. Biri sürücü, ikisi koruma. Kalaçımız otele doğru yol alıyoruz. Yolda sağa sola bakıyor, kendimce notlar tutuyorum. Ülke savaşın eşiğinde. Burnunun dibine, Karayip Denizi'ne 50 bin ABD askeri yığılmış. Bir uçak gemisi savaş grubu, ki korkunç bir vurucu güç demek, çeşitli savaş gemileri, hava kuvvetleri... Sık sık balıkçı teknelerini sorgusuz sualsiz vuruyor ABD emperyalizmi. Gerekece hazır: Narko-terörizm! Bunun doğru olmadığını en iyi emperyalistler biliyor. Ama bunun önemi yok. Onlara savaş

lazım. Her şeyden önce Bolivarcı devrimin boğulması, düzenin yıkılması şart. Çeyrek asır boyunca kuklaları ile defalarca denediler. Başaramadılar. Şimdilerde boynuna yular diye taktıkları "Nobel Barış Ödülü" ile sözüm ona "demokratik muhalefet" temsilcisini oraya buraya sürüyorlar. Onun ağzından açık ABD askeri işgali çağrıları yaptırıyorlar. (Barış ödüllü muhaliflik böyle işte, ülkenin askeri işgalini, açıktan savaşı istiyor, çağırıyor! Dünya hiç bu kadar açıktan bayağılıklara tanık olmamıştı!)

İşte bu şekilde savaşın eşiğindeki bir ülkenin yollarına, sokaklarına bakarak notlar almaya çalışıyorum. Bizde bütün kentlerin, ilçelerin giriş ve çıkışlarında arama noktaları olur. Burada bir iki yerde güvenlik var. Bir yerde arama noktası var. Hepsi bu.

İlk göze çarpan şey geniş yeşillik. Ağaçlar, kent içinde, yol kenarlarında, hatta bölünmüş yolun ortasındaki tretuvarlarda bile ağaçlar çarpıyor göze. Bir de özellikle Karakas'ın dış bölgelerinde binaların eskiliği. Sulukule'yi, Suriçi'ni, hatta Ankara'da Altındağ'ı çağrıştıran tanıdık görüntüler...

Kent merkezinde yüksek binalar var. Araç trafiği bizimki kadar olmasa da yoğun. Motosiklet kullanımı da yaygın şeklinde bir izlenim ediniyorum. Sonra bir askeri kıla çarpıyor gözüme. Yolun hemen kenarında. Önünde kaldırım. Hepi topu iki metrelik bir duvarla ayrılmış. Yine şaşıyorum. Bizde halktan tamamen uzak,

Bugün Venezuela'daki komünlerin sayısı 5 bin civarında. Kimileri epey büyük, kimileri daha yerel. Milyonlarca insanın kolektif iradelerini yansıtıyor.

halktan korunan askeri binaların, polis karakollarının yanında böyle bir bina görmek, şaşırtıcı geliyor bana. Üstelik savaşın eşiğinde bir ülke için!..

Otele geliyoruz. Rutin işlemler. Genç mihmandarlarımız giriş işlemlerinin ardından bizi odalara uğurluyor. Sonrasında yarınki organizasyona dair kısa bir bilgilendirme için iniyoruz girişe. Orada bir kez daha görüyoruz ki, her ulus, ardında sürüklediği koca bir tarihi birikimle şekillenen kendine has bir kültür dokusuna sahip. Devrimci de olsa o kültürün yüküyle şekilleniyor. Bizde çok daha keskin çizgilere sahip bir örgütlülük vardır. Ya da Alman Avrupa'sında bir makine dişlisini anımsatan bir disiplin. Doğusu ile Batısı ile "eski dünya" daha keskin hatlara sahip bir disiplinle şekillenir. Devrimci faaliyet ise bu disiplinin en ileri biçimini yansıtır kendi özgölünde. Burada ise çok daha "rahat", gevşek bir şekilleniş çarpıyor hemen göze. Sıcacık insanlar, çok içten, çok candan. Ama organizasyon, kesin belirlenmiş sınırlar ve programlar söz konusu olduğunda...

Durumu anlatmak açısından "davetiye mektubu"nu örnek verebilirim. Bizi davet ettiler, bütün işlemlerimiz, her şey komünler tarafından organize edildi. Pasaport kontrolünde "davetiye mektubu" sorduklarında, kısaca "yok" diyebildim. Diplomatik kısımdan aldılar yine de bizi. Kontrolde 10 dakika sonra ise "davetiye mektubum" elime ulaşmıştı!

Benzer "son dakikalar" buranın olağanı. Akşam Komün organizasyonu bize hediyeler verdi, sabah gerçekleşecek ulusal toplantısına gözlemciyiz, bunu hepimiz biliyoruz. Ama mihmandarlarımız dahil kimse henüz hangi bölgeye gideceğimizi, daha doğrusu hangimizin hangi bölgeye gideceğini bilmiyor. Netleşmemiş. Yine bir "son dakika"!

Platform'dan yoldaşları görüyorum akşam. Onlar burada daha fazla zaman geçirmiş durumdalar. Aynı konudan şikayetçiler. Benimse aklıma Che'nin "Afrika Rüyası" geliyor. Oradaki günlükleri. Özellikle Kongo'daki "gevşeklikten" nasıl yaka siltktiği. Bir Latin Amerikalıya yaka siltkiren bir kıta!

Sonuçta her devrim, kendi insan malzemesi tarafından, kendi halkı tarafından yapılır. Başkalarının

kültürel beğeni veya serzenişleriyle değil, o ülke şekillenişiyse... Burnu havadalığın, kibrin yeri yok burada. Onlar kendi devrimlerini yaşatmaya çalışıyorlar, biz dışarıdan gelen gözlemcileriz sadece.

Devrim, halk yığınlarının inisiyatifidir her şeyden önce. Çeyrek asır önce çok güzel bir şekilde ifade ettiğimiz gibi, "kolektif deha"dır. İşçinin kolektif dehası, emekçi halkın kolektif dehası...

Bundandır her gerçek halk devrimi, emekçi yığınların dolaysız iradelerine yaslanır. Onun araçlarını yaratır. Komün olur, konsey olur, sovyet olur, şura olur, meclis olur... Coğrafyaya, tarihsel ve kültürel dokuya göre farklı adlar ve kimi biçimsel farklılıklar taşır. Ama öz, hep aynıdır: Halkın doğrudan iradesi ve buna koşut olarak silahlanmış halk gerçeği. İşte yanı başımızda Rojava'da komünler ve "Mala Gela"lar... Son yüz elli yıldır tüm kıtalarda çokça gördük örneklerini bunun.

Yine de üstenci bir bakışla, işin salt "kitabî" biçimlerine takılan, "başta kim var, ne diyor", "ideolojik söylem ne" diyerek kafalarını gömdükleri teorik kalıpların griliğinde, oturdukları o "zirveden" yargı dağıtan sosyalist, "komünist" eksik olmadı "piyasa"dan. Elindeki o "şaşmaz ölçüt" ile kâh birilerini komünist ilan etti, kâh hain ve döneke. Kimisini hiç devrimden saymadı, bakmadı yüzüne kimilerinin. Oysa yaşamın içinde, capcanlı nice gerçek halk devrimi, kendilerine özgü yollarla, çoğu zaman deneye yanıla, yol almaktaydı. Hem de çoğu zaman hepimizi şaşırtarak, yanıltarak. Bizim topraklarımızdaki durumlara benzeriyordu "oluş süreçleri". Hemen kendi terazimize vurmak yerine, yaşamın zenginliği içindeki olguğu gözlemlemek, incelemek ve ondan teorik çıkarımlar yapmak gerekiyordu. Eksikleri, fazlalıkları, kattığı yenilikler... ancak bu yolla anlaşılabilirdi.

Yıllar önce çeşitli sosyalist çevrelerin katıldığı bir toplantıda, sosyalist

hareketin bir gediklisinin "Chavez de kim" sözleri çınlar hala kulaklarımda. Olmakta olanı incelemiyordu, kalıplara göre yargı dağıtıyordu öylece. O lafların üzerinden neredeyse yirmi yıla yakın zaman geçti. Chavez göçtü gitti dünyadan. Burun kıvırdıkları o yönetim, hem de ABD'nin akıl almaz saldırılarına, acımasız ambargolarına, içeride hiç eksik olmayan devasa karşı devrimci odaklarına, paralı askerlere, uluslararası desteğe sahip faşist hareketlere rağmen ayakta.

İşte o yönetim, beğenmedikleri Chavez'in ilerleyen dönemlerinde komünler kurmaya girişti. Komün, doğrudan halkın inisiyatifi, iradesi... Yanına bir de silahlı halk milislerini (Bolivarcı Milisler) oluşturuldu. Çavistalar böylece adım adım ülkenin yazgısına hakim olmaya girişti. Her devrim neredeyse fizik yasası kesinliğinde bir iç savaştan geçer, ama her devrim aynı yolu izlemez. Venezuela Devrimi de tamamen kendine has bir yol izledi. Hatta alışılmışın, ortalamanın epey dışında bir yol. Yukarıdan aşağıya bir ilk itiş, ürkek adımlar ve aşağıdan yukarıya gerçek bir halk devrimi!..

Bugün Venezuela'daki komünlerin sayısı 5 bin civarında. Kimileri epey büyük, kimileri daha yerel. Milyonlarca insanın kolektif iradelerini yansıtıyor. Yarın o komünlerin ulusal toplantılarına tanık olacağız. Belirli merkezlerde geniş toplantılar yapacaklar, tartışmalar gerçekleştirecekler. Biz de, buraya gelme şansına ve onuruna sahip olmuş bir avuç gözlemci olarak, Komünler'in irade şekillenişlerine, tartışma süreçlerine tanık olacağız. Büyük canavar, sahilin birkaç yüz mil uzağında devasa savaş gücüyle tehdit ederken, bir halkın devrimci iradesinin ortaya konmasını dilimiz döndüğünce aktarmaya çalışacağız.

Devam edecek...

Venezuela Emperyalizme Boyun Eğmeyecek!

Bir süredir emperyalist ABD'nin, sosyalist eğilimli halkçı iktidarın başta olduğu Venezuela'ya yönelik tehditleri ciddi bir boyuta ulaşmış durumda.

ABD emperyalizminin Venezuela'da halkçı iktidar kurulduğundan bu yana darbe denemeleri, gerici güçler eliyle sokakları karıştırma girişimleri hiç bitmedi. 2020'de Guaido adındaki emperyalizm kuklası eliyle karşı devrim yapmayı deneyen ABD emperyalizmi, Venezuela halklarının kahraman mücadeleleriyle duvara toslamıştı. Ancak şimdiki durum, ABD ordusunun savaşa aktif olarak doğrudan dahil olacağı açık bir işgal girişimine gelmiş bulunuyor.

Amerikan emperyalizminin Latin Amerika özgülünde izlediği tehdit, kuşatma, baskı altına alma ve bağımlı işbirlikçi iktidarlara kurma politikaları, **açık işgallere doğru** ilerliyor. Emperyalist dünya ile buna direnen güçler arasındaki güç ilişkilerinin yer değiştirilmesi, ayaklanmalar yüzyılının sistemin ana damarlarını tıkaması emperyalizmi askeri zoru doğrudan kullanmaya itiyor. Karayipler'e askeri yığınak yaparak Venezuela çevreleniyor, karşı istihbari faaliyetler ve diplomatik tehditler ile Venezuela'daki gerici güçler ağıttan destekleniyor. **Karayip Denizi'ndeki bağımlı kapitalist devletlere ve ABD'nin işgali altında tuttuğu adalara deniz ve hava kuvvetleri yığınağı yapılıyor.** ABD ordusu binlerce denizcinin yanı sıra B-52H stratejik bombardıman uçaklarının da olduğu yüzlerce

savaş uçağını, onlarca savaş gemisini hatta uçak gemilerini Venezuela açıklarına göndererek saldırı sinyalleri vermeye başladı.

Dünyadaki daha büyük askeri güçlere ve devletlere dış geçiremeyen ve çökmekte olan hegemonyasını askeri zor yoluyla yeniden tesis etmeye çalışan ABD emperyalizmi, Venezuela'ya yönelik savaş planlarını devreye sokmaya hazır. Üstelik, **Meksika'daki gerici-faşist hareketi kışkırtıp sokaklara çıkararak, tam ekonomik ilhak süreci ile teslim alamadığı Latin Amerika ülkelerini askeri zor ve tehdit ile yıldırarak,** tüm politikalarını oluşturuyor. Latin Amerika halklarını ve özelde Venezuela halkını askeri işgal ve çıplak zor ile tehdit eden, vahşet tanımayan insanlığın ezeli düşmanına karşı, Venezuela halkçı iktidarı teslim olmayacağını ağıttan ilan etti. Venezuela halkçı iktidarı emperyalizme boyun eğmek şöyle dursun, **milyonlarca işçi, emekçi, genci silahlı eğitimlerden geçirerek halk milislerini örgütlüyor.** Emperyalizmin anladığı dil, ona karşı verilecek gözüpük savaşlardır ve şimdi Venezuela halkları, işçileri ve emekçileri komünlerde örgütlenerek, anti emperyalist halk milislerinde bir araya gelerek silahlanıyor, düşmanına meydan okuyor. Ayrıca, Venezuela Küba ve Rusya'dan askeri destek alarak çatışmaya hazırlanıyor.

Uluslararası proleter hareketin, ilerici insanlığın ve emperyalizme direnen ezilen ulusların tam da gözlerinin

önünde cereyan eden bu saldırganlığa karşı, bu toprakların emekçi halkları, devrimci ve ilerici güçleri olarak Venezuela'yı savunmalıyız. Çağımız ayaklanmalar ve devrimler çağı olarak vuku bulurken ve dünyanın her yerinde emperyalist kalelere karşı isyanlar koparken, emperyalist merkezler çöküşünü hızlandıralım. Halkların üzerine bir karabasan gibi çökmek isteyen bu yıkıcı saldırganlığa karşı, **tıpkı Filistin halkını, Rojava'yı savunduğumuz gibi** Venezuela'nın anti emperyalist duruşunu bütün gücümüzle destekleyelim.

Emperyalizmin alacağı her darbe, birleşik devrimin zaferine bizi bir adım daha yakınlaştıracak. Savaşları sadece teknik üstünlük ile kazanacağını zanneden emperyalizme Venezuela işçi sınıfı, emekçileri, kadınları ve gençleri, orayı Stalingrad'a çevirerek cevap verecek. Şimdi emperyalizme direnen, halkçı iktidarı korumaya çalışan Venezuela halklarıyla eyleme dayalı mücadele birliğini kuralım! Fidel'in, Che'nin, Chavez'in, Bolivar'ın ve Mirabellerin Latin Amerikası, bu düşmanı durduracak! Venezuela halkı kazanacak!

**Venezuela Halkı Yalnız Değildir!
Yaşasın Devrimci Enternasyonalizm!
Viva Venezuela, Viva Comuna!
Chávez Vive, La Lucha Sigue!**

**MÜCADELE BİRLİğİ PLATFORMU
22 Kasım 2025**

Dayanışma İçin Venezuela Konsolosluđuna Ziyaret

Bugün Mücadele Birliği Platformu olarak, 25 Kasım günü uzun zamandır ABD emperyalizminin işgal ve saldırı tehdidi altında olan Venezuela'nın İstanbul'daki Konsolosluđunu ziyaret ettik.

Venezuela Konsolosu Lisett Margarita Hernandez Marquez tarafından sıcak bir şekilde karşılandığımız Konsoloslukta, Venezuela halkları ile dayanışma için geldiğimizi vurguladık. Kendimizi, mücadelemizi tanıtarak başladık söze. Dünya Anti Emperyalist Platformu'nu ve orada aldığımız karar doğrultusunda Venezuela halkları ile her koşulda dayanışma içinde olacağımızı söyledik.

Venezuela'ya geçtiğimiz ay yaptığımız ziyareti, burada yaptığımız görüşmeleri ve aldığımız kararları dile getirdikten sonra birbirimizi tanımak için soru cevaplarla devam etti so-

betimiz. Uzun yıllardır Latin Amerika'daki devrimleri, gelişmeleri, Venezuela'yı ve özellikle Chavez sürecini, karşı devrim girişimlerini yakından takip ettiğimizi, enternasyonal mücadelenin ve dayanışmanın ne derece önemli olduğunu anlattık.

Chavez'in mücadelesini, Venezuela halkının mücadelesini ve sosyalizm yolunda ilerlemesini, verdikleri anti emperyalist mücadeleyi halklara anlatabilmek için neler yapabileceğimizi konuştuk. Mücadele Birliği Platformu olarak, 7 Aralık günü Nicolas Maduro'nun yaşamını anlatan "Nicolas" filminin Eskişehir'de gösteriminin yapılacağını, bu yolla halkların birbirlerini ve mücadelelerini tanımaları için bir adım atılabileceğini söyledik. Ve kendilerini ve Büyükelçiyi etkinliğe davet etmek istediğimizi dile getirdik.

